

Handlinger og Beslutninger, som bleve tagne i sidste Session, kunde man neppe vente, at den høitæredede Justitsminister vilde gaae videre, end her er steet. Jeg troer ogsaa, at det er overmaade rigtigt, at man i dette Lovudkast, af de i Motiverne til det andet Lovudkast udviklede Grunde, ikke har sondret imellem Strafarbejde i Tugthuus og Forbedringshuusarbejde; de Bemærkninger, der i denne Henseende ere gjorte, ere vistnok fuldkommen fande. Der er imidlertid en Ting, hvorpaa jeg skal tillade mig særligt at henlede Opmærksomheden, og det er den, at man ikke vil have noget andet Qvindefængsel end det i Kjøbenhavn. Jeg troer, at man i den Henseende er gaaet et Skridt for vidt. Det kan vistnok have sin store Nytte og være mindre befofelig, at man kun har eet stort Qvindefængsel for hele Landet; men jeg troer dog, at man maa tage i Betragtning, at Transportomkostningerne paa denne Maade blive dyrere, at det om Vinteren undertiden kan blive saa godt som umuligt at føre Fangerne til sit Fængsel, og at det saaledes kan hænde sig, at Fangerne kommer til at vente i en længere Tid, inden hun kommer til det Fængsel, hvor hun skal være. Hvad der synes at have indvirket affkrækkende med Hensyn til at have et mindre Qvindefængsel i Viborg, er Beføstningen, idet man efter et affattet Overslag nævner 38,430 Rd. som den Sum, der vilde medgaae.

Formanden: Maa jeg gjøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal vistnok nærmest hører under den følgende Sag paa Dagsordenen.

S. Sage: Det er fuldkommen rigtigt, men dette Punkt staaer dog vistnok ogsaa i Forbindelse med den foreliggende Sag.

Formanden: Men dog nærmest med det følgende Lovudkast.

S. Sage: Jeg har anseet det for rigtigt allerede her at omtale dette Spørgsmaal, og den høitæredede Formand vil see, at det ogsaa omhandles i Motiverne til det foreliggende Lovudkast. Dersom Bygningsarbejdet i Viborg kunde udføres for en betydelig mindre Sum, maatte jeg ansee det for meget unsfelig, at

man havde et mindre Qvindefængsel i Viborg, men efter den ærede Formands Bemærkning skal jeg naturligvis ikke nu gaae videre ind paa dette Punkt.

Møllen: Ogsaa jeg kan i alt Væsentligt slutte mig til, hvad der er blevet udtalt af de tvende foregaaende ærede Talere. Naar man tager Hensyn til adskillige Ytringer af den høitæredede Justitsminister i sidste Session, kunde man neppe have haabet, at det nærværende Lovudkast vilde gaae saa vidt, som her er steet. Den høitæredede Justitsminister yttrede den Gang navnlig, at den psykiske Indvirkning, som den fuldkomne Isolerings har paa Fruentimmerne, om den end ikke fører til Sindssygdom, dog er af en saa nedtrykkende Natur, at Hensynet dertil paa mange Steder har foranlediget, at man er traadt tilbage fra dette System. Imidlertid seer man af nærværende Lovudkast, at den høitæredede Minister er kommen til en Erkjendelse, der er noget afvigende fra den, han dengang udtalte, men det er saa langt fra, at jeg vil udtale nogen Dabel derover, at jeg netop føler en ret inderlig Tilfredsstillelse ved det Princip, der nu har gjort sig gjældende hos Regjeringen. Der er imidlertid en Betragtning, som jeg ikke kan undlade at henlede Opmærksomheden paa, og det er den samme, som jeg ogsaa tillod mig at udpege, dengang Loven af 30te November 1857 var under Behandling, idet jeg dengang udtalte, at jeg ikke formaaede at bringe det i Overensstemmelse med mine Begreber om Billighed, at Fanger, der allerede efter de nu bestaaende Love vare indbømt, skulde undergives, jeg vil ikke sige, den Vilkaarlighed, men dog den forandrede Bestemmelse, at udholde Resten af Straffen under andre Betingelser, det vil sige efter Isoleringsystemet; saasnart en Fange efter den bestaaende Lovgivning er dømt til at udholde en Straf paa en bestemt Maade, forekommer det mig at grændse nær til administrativ Vilkaarlighed at sige: Nu skal Du ikke længere behandles efter den Lov, ifølge hvilken Du er dømt, men efter en anden Lovbestemmelse, der senere er givet. Jeg finder nemlig den tidligere sædvanlige Forbedringshuusstraf og det nærværende Isoleringsystem, hvortil den er om-